

HIREK

ocoo

A szőke

halvány leány sápadtan nézett bele a messziről izzó tavaszi alkonyba, az elmúlt szerelemre gondolt és üres életére, mely lombán, téován hömpölyög most, mint lábainál az álmos folyó. Befutotta már a helyeket, ahol azelőtt együtt esatangoltak; megállt az árnyas diófa alatt; leomlott a karesu, fehér padra, melyet eltakart a vadszörlő sűrű árnyéka; ráborult egy csonka fatörzsre és simogatta annak megtépázott szilánkját, amelyet viharok rágtak ronccsá, akárcsak az ő lelkét, az élet bus viharjai.

Soholsem találta többé és mégis tovább akarta keresni, míg a lélegzete bírja, nyomdokait üzni, amíg alétan összeroskad; emlékmorzskákat szedegetni innen-onnan, amíg öntudatának fáradt mécsese kilobban.

Nekem, régi ösmerősenek, beszélt felőle és félő suttogását könnyekkel öntözte, mint imakönyvében a préselt rezedát, amit „Ő” hozott neki egy téli vasárnapon, amikor szelid, tiszta hó borított süppedő szőnyeget lábuk elé, a templomba vezető kisutcán. Akkor még hitt neki és bizott benne, mert forrón szeretők egymást és nyár perzselte a szobácskában, ahová a szőke leány, hivatal után, félénken vitte minden este megriadt szíve kattogását és önfeléd csókjait. Akkor ha alkonyat szakadt a tájra, összebujva találta őket ezer veszélyen keresztül is; a munka görnyedését egy ölelés feledtette; az emberek gonoszságát meleg szavak ércos kondulása, a szürke napok szomorú eeltalanságát a szerelem lenyűgöző eksztázisa ragadta magával. Akkor a szőke leányt még bálványozták és ő gyakran kikacagta az öreg fiu megható vonzalmát. Néha együtt is sirtak és a leány hagyta abba előbb és ő nézte az órát, ha menni kellett.

Aztán egyszer, — hideg, esős koratavas volt az idő, — haraggal és sértett önérzettel távozott a rejtett, udvari szobácskából a szőke leány. Magával vitt sok mély, tátongó csalódást és a kiábrándulás eltökéltségét. Mikor az utcából szerencsésen kiért, hálálkodott esőndben az istennek és többet nem nézett vissza. Másnap a szokott órában még vadul dobogott a szíve és lángban égtek szürkés szemei; este az ágyban, mikor a meghitt órák eszébe jutottak, sirva dalolt a vére... És gyászosan, szorongó bizonytalanságban, hiába várva töltötte napjait; a fiu néma maradt, mint a bánat, amelyet kedvesének örökre hagyott.

A leány sokáig várt még, remélt és vágyakozott. A hetekkel és hónapokkal együtt

tűnt tova mosolya, az első év után elhalt kaja. És belefáradva a várásba, elfásulva a hasztalan remegésektől, fázósan, téován ült most mellettem, mint esőverte, gubbasztó veréb. Ahogy elmesélt mindent, lázas pir ömlött el arcán és lényé átszellemülve az utolsó, az odaadó, nagy vágyódásba merült.

És e percben hirtelen kavics zörrent a közelben és a férfi jött felénk. Talán csak a sejtetem, vágy a vonzódás misztériuma vezette arra. Mikor a szőke leány fehér-piros arcára nézett, ő is elpirult, az öreg fiu és halk mosollyal, ódon szögleteességgel kalapot emelt és a szél barátságosan lengette néhány szál hoszsú, ősz haját. Egy lépést talán már határozottan a leány felé mozgott és a szája is megnyílt valami kedves, régi szóra. De a leány ekkor elkapta fejét, hozzám huzódott és hangjának utolsó csengésével hangosan csilingelt valami badarságot.

Herczeg István.

— Ujságíró-sztrájk Szegeden. „Szeged és Vidéke” szerkesztőségének tagjai a mai napon sztrájkba léptek. A háboru negyedik évében sem tudták ugyanis elérni, hogy anyagi helyzetükben valami kis javulás álljon be. Fizetésjavítást többször is adtak már minden fiksifizetésből élő szellemi munkásnak, közöttük az ujságíróknak is. A „Szeged és Vidéke” főszerkesztő-tulajdonosa, dr. Balassa Ármán azonban nem hajlandó teljesíteni a vidéki hírlapírók kollektív szerződésében foglalt méltányos kívánságokat. Minden szegedi laptulajdonos aláírta már az ujságírók helyzetét és fizetését megjavító kollektív szerződést, csak a „Szeged és Vidéke” tulajdonosa tagadta meg az aláírást. A „Szeged és Vidéke” szerkesztőségének tagjai most jelentékenyen kevesebb fizetéssel bírnak, mint a vállalat bármely szedője. Fizetésük egyenesen szegénytelen és meg sem közelíti azt a minimumot, amelyet a kollektív szerződés megállapít. A közönség bizonyára megértéssel lesz régi szegedi ujságírók mozgalma iránt, akik minden, a magukéhoz hasonló, az igazság lényege szerint jogos mozgalmat híven segítettek. A közönség bizonyára épúgy szolidaritást vállal velük, mint vállalná összes szegedi és vidéki kollégáik. Mert bizonyos, hogy nem a „Szeged és Vidéke” tulajdonosának, hanem a szerkesztőség rosszul fizetett s most a sztrájk kényszerhelyzetébe jutott tagjainak kellett eddig türelmes megadással elviselniük a „világháboru kiméletlenségét”.

— Kitüntetések. A király Ullrich Miksa 3. honvéd huszárezredbeli őrnagynak az ellenséggel szemben tanúsított kitünő szolgálata elismerésül a katonai érdemkereszt 3. osztályát a hadiékítménnyel és a kardokkal adományozta. Schneider János népfőlkelt az 5. honvéd gyalogezredben és Szabó György népfőlkelt szakaszvezetőt a 3. honvéd huszárezredben az ellenség előtt tanúsított vitéz magatartásuk elismerésül a bronz vitézségi éremmel tüntették ki.

— A 46-osok egy hét múlva Csabára kerülnek. Békéscsabáról jelentik: A Békéscsabán elhelyezett 102. számú csehországi neuhausi ezred ellen sok volt a panasz. Az aradi kereskedelmi és iparkamara a békésmegyei alispáni hivatallal együtt a hozzájuk érkezett panaszok alapján közölte a honvédelmi miniszterrel, hogy a cseh ezred tömegesen utasítja el a magyar gyárosok és iparosok katonai szakmunkások iránti kérelmét, holott tömörked szakmunkás Csabán tétlenül tölti az idejét. A honvédelmi miniszter most arról értesítette a kamarát és az alispáni hivatalt, hogy május 15. és 20. között a cseh ezred elvonul Békéscsabáról és helyét a szegedi 46. gyalogezred foglalja el.

— A szegedi kereskedelmi iskolák érettségi biztosai. A vallás- és közoktatásügyi miniszter a szegedi községi fin felső kereskedelmi iskolánál Bogyó Samu királyi tanácsost, a Szeged városi női felső kereskedelmi iskolánál dr. Falsik Dezső pozsonyi egyetemi nyilvános rendes tanárt és a szegedi állami felső kereskedelmi iskolánál Kirchner Béla felső kereskedelmi iskolai királyi főigazgatót bízta meg a miniszteri biztosi minőségben az 1918. évi érettségi vizsgálatok vezetésével.

— Károly király gyermeknyaraltatása. Dr. Turcsányi Imre királyi tanácsos felhívja azon vagyontalan szülőket, akik 6—12 éves, iskolát látogató gyermeküket minden díjazás nélkül, kellő felügyelet mellett Károly király gyermeknyaraltatása keretében az osztrák tengerparton eltöltendő 6 heti nyári üdülésre küldeni óhajtják, hogy ebbeli szándéukat az iskola igazgatójának jelentsék be. A felvétel iránti végleges döntés csak az orvosi vizsgálat után eszközölhető.

— Orvosi hír. Dr. Szamek Sándor orvos hosszú haretéri szolgálat után rendeléseit újból megkezdte. Lakik: Tisza Lajos-körút 79. Rendel délután fél 2-től fél 4-ig. Telefon 82.

— Újabb tanulmányi szabadságolás. A Külügy-Hadügy a hadügyminiszter több rendeletét közli, amelyek újabb tanulmányi szabadságolásokra vonatkoznak. Így elrendeli a miniszter, hogy azok az orvostanhallgatók, akik tanulmányaik nyolcadik félévének a befejezése céljából szabadságon vannak és fél-

Versek.

ESŐS DÉLUTÁN.

Nyár van, mégis olyan hideg, szürke minden,
Esz veri halkán kicsi ablakom,
Itt zokog az ősznek puha szívverése,
Itt bolyong valami régi fájdalom.

Fáradt már a lelkem, pihenésre vágyik,
Nem kell neki több fény, nem kell több sugár,
Jól esik neki a visszajáró bánat
És ez az őszre vált, hűvös, szürke nyár.

Most lehet egy esőndes, kis szobában sirni,
Most lehet temetni mindent, ami fáj;
Meg lehet tanulni a mosolygást újra
S büszkén tovább menni a Kálvárián.

Kertayné Távolgy Margit.

SZÉP SZERELEM.

En a szép szerelmet prédikálom,
Mely hófehér és tiszta, mint az álom, —

Amelynek lángja nem perzsel, nem éget,
Mint kandallótűz, úgy susog meséket, —

Mely úgy néz rád a tiszta, kék szemével,
Mint szízsugár szent holdvilágos éjjel.

Szép halkán jár a lelked csarnokában,
Hogy minden vágyad elesíttitsa lágyan.

Az öltözőke: Multak esipkefátyla
És a jövőnek rózsaszín ruhája.

Nyomában rózsák nem nyílnak ki szépen,
Csak liliumok harmatos fehéren.

Magasságokból téved le a földre
S angyalszárnyak suttognak fölötte.

En a szép szerelmet prédikálom.
Vigyázzatok! — Törékeny, mint az álom.

Halk a mosolya, halk a szívverése.
Egy földi vágy — és elhagy mindörökre...

Kertayné Távolgy Margit.

SORSOM.

Tietek az álmok selymes ragyogása,
Tietek az öröm minden szent tüze.
— Enyém a megfakult, szívtelen valóság
S az ócska ceterám, egyéb semmi se.

Fölöttetek sokszor fényes csillag gyul ki,
Ezüstös sugára esókolgat, ölel.
— Sok bus, szürke árnyék ballag a nyomomban
És betakar hideg, gyászos leplivel.

Ti jártok sietve, tövistelen uton,
Koszorúzott fővel, vigan, párosan.
— En a falak mentén, vagy az ut porában.
Ballagok szomorun, örökké magam.

De ha ide hallom csengő kacagástok,
Mosolyotok fénye ha idenevet:
Ócska ceterámon eldalolok néktek
Néhány esőndes, kopott, régi éneket...

Kertayné Távolgy Margit.